

Karl Gunnarson som bonde bland bönder

Och så var det. Det var en konstnålare och hans unga fru som vi nu jämte disponenten hade nöjet att välkomna.

Vilken skillnad på människor, tänkte jag.

Här har ett tjog bönder sprungit och sparkat i jorden, slitit i ladugårdsdörr och kobindslen, mätt tumtalet på träden. Och här kommer ett konstnårsfolk som ger fan i både jord och fäbindslen bara stanna bredvid oss i stum beundran över höstlandskapets skönhet.

Jag köper gården till begärt pris, sade konstnären och räckte mig sin hand.

Vänd er till disponenten, han har fullmakt att sälja, svarade jag.

Konstnären skall väl se sig om först och inte köpa grisen i säcken så att säga, skrattade disponenten.

Herrskapet skall gå igenom boningshuset att börja med så få ni se hur präktigt författaren har ordnat allt.

Det behövs inte, framhärdade konstnären.

Jag är målare och herr Gunnarsson är författare, vi är närapå kollegor, jag köper gården.

Och han köpte gården där han stod på verandan utan att ha sett den mer än helt flyktigt på utsidan.

Men jag måste delvis ge honom rätt då han sade:

Bara utsikten härifrån är värt priset.

Han fick se en ännu vackrare tavla från min värdinnas fönster en trappa upp.

På höstarna när björkskogarna i sakta stigning mot öster skiftade i rostbrunt var från det fönstret den vackraste utsikten på gården.

Den dagen kom både gott kaffe med bröd och småbröd på bordet för våra gäster. Och i ett glas likör drucko vi köpeskålen.

Jag gjorde upp med disponenten, som även bland sina hundrade andra uppdrag var ortens auktionist, att fjorton dagar senare hålla lösöreauktion på gården.

Konstnären blev nu vår dagliga gäst några dagar framåt. Han kom i sin bil på förmiddagen och reste igen fram på eftermiddagarna.

Han kunde ha fått legat över nätterna hos oss, något som vi också erbjödo, men som han var en ytterst försynt man ville han inte på villkor ifrågasätta detta.

Därtill var han nygift, vilket ju sade en hel del.

Konstnären visade sig vara en mycket praktisk man trots det yrke han utövade, som i regel inte brukar förenas med praktisk läggning. Han hade deltagit i höstens älgjakt på ett gods i norra Östergötland och som sin anpart av fällda älgar erhållit en fjärdedels älg.

Under älgjaksdagarna reste hans fru till Stockholm, varför han själv konserverat allt älgköttet.

Varje dag han besökte oss medförde han en burk konserverat älgkött plus ett par pilsner.

Tillsammans gingo vi över ägorna grundligt, liksom vi gingo igenom ekonomihusen och synade allt.

Vi upplyste allt om gårdens både för- och nackdelar.

Vi blevo de bästa vänner alla tre och hade trevliga dagar tillsammans. Konstnären sporde om det inte fanns några trevliga grannar som han kunde spela bridge med.

Har du inte märkt så många bönhus det ligger utefter landsvägen här i skogsbygden? sporde vi.

Jo, det hade han märkt och förundrat sig däröver.

Så är det, upplyste vi, skulle du bjuda hit ett par bridgelag läsarebönder och visa dem en kortlek skulle de skena ur huset med sådan fart att de tog dörrposterna med sig.

Skall du umgås med folket i den här bygden får du bereda dig på kaffe, psalmsång och Sions toner.

Nej tack du, ingenting för mig.

Det finns nog dem du behöver se upp med, upplyste jag.

När jag varit bortrest har mina marker länsats på vilt, mina fiskredskap på fisk och man har inte dragit sig för att direkt stjäla redskap ur mina bodar.

Hoppas jag stöter ihop med de gossarna så fort som möjligt, sade konstnären, ser ni jag är av det slaget att jag slår på käften ögonblickligen, råkar de då hålla tungan mellan tänderna få de skylla sig själva, om den klipps av. Så ska det låta, skrattade Anna-Lena det är rätta konstnärstemperamentet.

Konstnären ville överta en del inventarier och förråd under hand av mig. Hade det nu varit en bonde som varit köparen hade han inte fått överta ens en spik av mig under hand, ty han skulle ha velat ha allt till skänks eller åtminstone tagit en dag på sig och prutat ned allt till ett minimum.

Att pruta på en sak var konstnären lika främmande som dylika affärsmetoder var mig främmande. Jag gjorde ett överslag på prisen på det konstnären önskade köpa under hand. Allt var nyinköpt tre år tidigare, jag hade kvitterade räkningar på allt.

Nu drog jag av en tredjedel av inköpspriset för den tid jag brukat det ifrågasatta och sade mitt pris.

Kristallkronan i finrummet är det värdefullaste av det du önskar köpa, sade jag, den har kostat mig 500 kronor.

Men jag är tacksam att jag kom till affär med just dig, och på en hel gårdsaffär skall man inte vara småknusslig.

Alla elektriska armatur, dubbel kokplatta, korkmattor, gardiner och rullgardiner får följa fastighetsköpet.

Men sedan ha vi en ny roddbåt, två elektriska kaminer, ett parti potatis, ett parti småhuggen björkved, en del handredskap, cement, kalk, tegel och takspån.

Vi kan säga 500 kronor för hela rasket.

Vill du ta konst i stället för kontanter? sporde målaren.

Ja hjärtans gärna.

Du får välja tre dukar, vilka som faller dig bäst i smaken, bland ett femtiotal jag har färdiga, föreslog han.

Naturligtvis gick jag med på förslaget.

Jag förvånade mig bara att han bjöd så mycket då jag visste att han inte sålde, inte behövde sälja, någon av sina tavlor under 500 kronor.

Senare fick jag enligt sakkunskapen kännedom att de tavlor jag valt hade ett värde uppemot 2000 kronor nu och i framtiden kanske ändå mera.

Så målaren var ännu mera generös i affären än jag.

När fru Anna-Lena hörde att målaren hade så mycket konst färdig föreslog hon att han skulle öppna en konstutställning i residensstaden och erbjöd sig att sköta den åt honom. Hon hade under många år handhaft konstutställningar, visste hur sådana skulle skötas och kände massor av rika människor, som tyckte om att köpa god konst.

En konstutställning kom också till stånd senare, och jag kan nämna att målaren fick sälja tavlor och teckningar för två gånger det pris han betalat för min gård.

Snart hade vi blott en vecka kvar till lösöreaktionen.

Vi beräknade att bjuda trettio personer på mat och tre gånger så många på kaffe. En lösöreaktion på landet är nämligen en stor händelse och mycket folk var att vänta från både landet och städerna.

Allt mitt lösöre var utannonserat som nytt och i prima skick, vilket det också var.

Fru Anna-Lena reste hem till sin stad för att göra uppköp av mat och dryck, det senare utgörande några flaskor brännvin, ty bland auktionsbesökarna visste vi att många utsocknes inte skulle vara vattumän.

När hon reste sade jag: nu skall du hyra ett rum åt mig i staden, så att jag inte står på bar backe efter lösöreauktionen, när jag har överlämnat nycklarna till vår tillträdare.

Ja, det är klart, svarade hon glatt.

Jag hade sagt detta på skämt, ty att få tag i ett rum var en omöjlighet i varenda stad just då, även om jag fifflat med en tusenlapp för en överlåtelse.

Men fru Anna-Lena var nu en gång för alla en märlig kvinna. Aldrig har jag tidigare träffat en kvinna som lärt sig hitta i Sveriges Kommunikationer vilka yrken och stånd de än haft. Men det skulle aldrig fallit henne in att spörja mig om buss- och tågtider, fast de förra ofta ändrades från månad till månad.

Sådant klarade hon ut själv.

Många brydsamma situationer hade hon rett upp för mig. En gång råkade jag bli sängliggande, strängt förkyld och med en fruktansvärd omänsklig hosta, att jag trodde jag smittats av en häst och fått kvarkan.

Om jag kallat läkare hade det med bilskjuts, läkararvode, medicin och bilskjuts tillbaka kostat mig en hundralapp.

Nu ringde fru Anna-Lena till sin husläkare i residensstaden, beskrev min sjukdomsart och bad doktorn sända medicin. Samma eftermiddag hade vi medicinen med bussen, och tre dagar senare var jag på benen och kvarkan hade blivit hosta.

När hon återkom från sin stad överlastad med väskor och paket mötte jag henne vid järnvägsstationen.

Vi vägde mellan bil och lastbil hem ty i ett bageri i staden hade hon vid avresan köpt kaffebröd och småbröd för det nittiootal personer vi antogo vi skulle få på kaffe.

Ett par lådor pilsner medtogs också för törstiga struppar. Nå, fick du tag i något rum åt mig, sporde jag halvt ironiskt, sedan vi startat för hemfärden.

Ja, den saken är klar, svarade hon lika glättigt, det lovade jag ju. Jag har fått fatt i ett rum åt dig nära stadens centrum. Det är visserligen fyra trappor upp, men inte en människa går förbi din dörr, intet ljud tränger upp från gatan. Kan du inte ljuga ihop dina böcker där då kan du sluta som författare.

Jag satt stum en lång stund, ty jag förstod att vad hon sagt var allvar och sant.

Vad skall jag göra med dig flicka? sade jag till sist.

Mig är nog inget att göra åt, skrattade hon.

Auktionsdagen kom med tungt väder och solsken.

Men fram på eftermiddagen blev det mulet och köldgrader, varför brännvinet tacksamt accepterades i form av kaffekask av auktionsbesökarna.

På morgonen infann sig min granne med medhjälpare, med häst och vagn och ett helt lass stolar och bord som vi måste låna för dagen, emedan hela mitt bohag skulle säljas. Så buro vi ut mina möbler och ställde grunkorna i rader framför boningshuset. Vi hade beslutat att sälja allt. Endast några kappsäckar med mina personliga tillhörigheter samt linneförrådet hade sänts i förväg till Anna-Lenas hem i residensstaden.

Visserligen hade jag före auktionen undrat, om det ändå inte vore klokt att ta undan möbler till ett rum när det nu var så lyckligt att jag hade ett rum som väntade mig i residensstaden. Det skall du inte göra, avrådde Anna-Lena, jag köpte ett par trästolar, ett bord och en skranklig järnsäng och möblerade upp ditt rum när jag var i staden, och det får du reda dej med tills vidare.

Som jag vant mig vid att hon alltid handlade klokt lät jag nöja mig med upplysningen.

Men hon såg så skälmaktig ut när hon beskrev rumsinredningen att jag viste inte vad jag skulle tro.

Allt vad möbler där fanns i huset bars ut på gårdsplanen.

Sedan radades upp s.k. yttre inventarier, slipsten, hyvelbänkar, skottkärror, cykelkärria och diverse annat oundgängligt på en lantgård.

Klockan ett kom auktionisten med sin skrivare. De skulle bjudas på middag, och i deras måltid deltog jag.

Min granne och hans medhjälpare som skulle hjälpa till på auktionen intog sin middag i köket hos kvinnfolken bland köttbullsfat, brännvinslitrar och öl lådor.

Min grannes fru var vänlig nog att vara Anna-Lena behjälplig i köket, och det var tur för oss, ty hon viste precis vilka av auktionsbesökarna vi borde bjuda in på traktering av något slag.

När auktionen började klockan 2 hade så mycket folk församlats att en landsortspräst väl aldrig haft så stor menighet i sin kyrka en julotta.

Vi uppskattade de besökandes antal till omkring 600 personer. Ortsbefolkningen var visserligen talrikt representerad, men de försvunno bland den massa, av allt att döma rikemansfolk, som infunnit sig i bilar långväga ifrån.

En och annan kom i lastbil, beredd att köpa sig en billast möbler. Att så mycket folk infunnit sig till en lösöreauktion på enbart bohag på en mindre lantgård berodde säkerligen i många fall på ren nyfikenhet.

De ville se säljaren och köparen, ty många av dem hade läst mina böcker och i månet hem fanns en tavla av konstnärens hand. Så snart auktionen började var jag helt skild från målet. Min granne visade auktionisten rätta vägarna bland möbelraderna i folkträngseln.

Auktionisten, gammal och van i branschen ropade rappt ut de olika föremålen, klubban föll och skrivarna antecknade.

Auktionen hade pågått en stund då vår vän konstnären anlände och steg in i köket till kvinnfolken där jag satt förut med pipan i käften.

Han var genomförkyld, gick med mössan neddragen över öronen och en stor yllehalsduk virad om halsen och mådde illa.

Vill du ha mat, konstnär? sporde Anna-Lena.

Låt mej sköta mej själv! svarade han vresigt.

Jag ställde en liter brännvin på bordet och gjorde en gest: han kunde servera sig själv. han hällde i sig ett par glas brännvin, tog av sig mössan och halsduken och gick bort till spisen där Anna-Lena stod och stekte köttbullar.

Han tog henne om livet och började plocka i sig köttbullar med fingrarna direkt ur pannan.

Anna-Lena började värma upp ett par pilsner och när de var lagom heta uppmanade hon konstnären att dricka dem, så skulle han snart bli piggare.

Vår grannfru sände ut mig att söka reda på personer hon ansåg vi borde bjuda på kaffe eller mat.

Nu hör det till historien att vi varje höst hade invasion av möss i boningshuset, vanliga möss och de betydligt livligare skogsmössen. Aldrig har jag vistats på en gård som varit så utsatt för råttor.

Stenfoten hade jag fogstruktigt, där fanns inte en springa så stor att en geting kunde komma in ens.

Men mössen klättrade på väggen upp till vinden och från vinden via muren ned i köket. Längre kom de inte, om man hade dörrarna till rummen stängda.

Första hösten jag bodde på gården hade jag ingen aning om denna råttplåga. Jag hade rest bort ett par veckor och när jag kom hem kilade råttor överallt i rummen, ty jag hade inte haft dörrarna till köket stängda.

I min hankanna som råkat stå halv av vatten under min bortovaro låg 5 drunknade möss. Sängkläder, gardiner och mattor voro söndergnagda.

Jag blev alldeles ifrån mig när jag såg den grå råtthären svärma över allt i rummen.

Jag avskyr råttor mer än ormar, det kryper i hela nervsystemet när jag ser en enda råttjävvel, jag mådde illa, när jag nu såg råttor kila runt väggarna var jag gick. Mitt hem verkade råttbo. Jag stampade och förbannade och förde ett fasligt oväsen i rum efter rum och fick dem ur synhåll. Men fanskapet fanns ju kvar ändå. Nåväl, jag köpte hem för 10 kronor råttgift och lade ut i boden, källaren, på vinden och i köket. Det gluppade råttorna i sig på en natt, så de måste funnits i tusental. Det behövdes bara ett enda litet korn av det giftet för en råtta, så satte hon svansen i vädret och gav sig ut i det fria, där hon efter några språng föll ned död. Dagarna efter fann jag döda kråkor överallt i markerna. De hade spisat de förgiftade råttliken och förgiftats själva. Då jag ånyo lade ut en lika stor dos gift som den första åt råttorna fick den ligga orörd, och så blev det i fortsättningen. De överlevande hade varnats av släktingarnas massdöd och togo ej gift längre. Jag köpte 10 slagfällor och satte ut på samma ställen där jag lagt ut giftet. Och nu blev det fångst i varenda fälla varje natt, ibland två råttor i samma fälla. Det gick en hel månad med god fångst om nätterna, då råttorna med ens slutade att gå i slagfällorna. Men råttor fanns det fortfarande i massor, det märkte man på visitkorten som de överallt lämnat efter sig. Jag köpte 20 fällor att fånga dem levande i, betade fällorna med delikat bete, lade ett skynke över varje fälla så blott ingången var fri. I dessa fällor fick jag första natten 133 råttor, en del var packade med råttor. Jag tyckte det var så otäckt att huden knottrade sig när jag lättat på täckelset på fälla efter fälla och set resultatet, jag måste gå ut och kräkas. Jag ringde min granne och bad honom komma över och dränka de äckliga djuren. Det gjorde han med förtjusning och fick ett par stadiga kaffekaskar till tack.

Efter det storsvepet minskade råttplågan märkbart. Men varje natt fick jag i fortsättningen några stycken. Så kom fru Anna-Lena och tog hand om mitt hus, och hon förde katt med sig, en verklig styv råttfångare.

På en månad hade katten länsat rent för råttor och själv ökat ett kilo i vikt.

Den katten är värd några rader, ty det var en sjusärdeles katt. En dag då fru Anna-Lena gick den utomordentligt vackra vägen förbi länsfängelset, betecknade nog

Gröngatan kallad kom en halvvuxen kattunge framkrypande under portarna och följde henne.

Om katten varit intagen i häktet, om den tillhörde någon av personalen eller helt enkelt var herrelös blev aldrig utrönt. Han följde Anna-Lena till hennes hem och där stannade han för livet.

Det var en hankatt, kritvit till färgen och fick av sin matmor namnet Snövit, så hankatt han var.

Snövit växte upp till ett verkligt praktexemplar.

Han var den största katt jag någonsin sett, var vid tiden för vår bekantskap 6 år gammal och vägde 8 kilo.

Fru Anna-Lena var så kär i katten som skulle hon varit kattmamma. När katten först kom till gården var hon rädd att räven skulle ta honom. Katten gjorde nämligen sommartid långa utflykter nedåt mossängarna för att fånga råttor. Och i samma ärende brukade en gammal hanräv besöka mossängarna.

Den gammelräven släppte ingen jägare inom skotthåll.

Han var känd sedan många år i trakten och knep sig litet emellan en höna i ett torp eller en kattunge på en farstubro.

Men då Anna-Lena berättade att alla hundar i hennes stadsdel höllo undan för jättekatten var jag övertygad om att räven skulle gå ur vägen för honom.

Andra sommaren jag var bosatt på gården fick jag belägg för att inte räven rörde katten.

Jag hade suttit och skrivit en natt till klockan 2.

Det ljusnade hastigt ute. Jag drog upp rullgardinen, satte mig i en bekväm stol och tände pipan för att ta igen mig en stund och se soluppgången.

Då fick jag långt ned på mossängarna se en vit prick och fem mörka som rörde sig sakta mot gården.

Jag gick efter kikaren, öppnade varsamt fönstret för att se bättre och satte kikaren för ögonen.

Där nere på ängarna där gräset slagits dagen förut gick snövit, den gamla rävhannen samt en rävhona med tre senfödda ungar på linje och fångade råttor.

Jag var inte sen att skynda en trappa upp, knacka på Anna-Lenas rum och väcka henne. Jag viste att det var den största otjänst jag kunde göra henne, ty jag har sällan träffat en människa som varit så beroende av absolut ostörd sömn i enskilt rum som den kvinnan.

Men det här var ju ett särfall.

Vad är det? sporde hon yrvaken inifrån rummet.

Kom med skall du få se på något extra, svarade jag och skyndade före utför trappan.

Strax efter kom hon efter med morgonrocken kastad över nattlinnet, sömndrucken och på misshumör.

Men hon blev kvickt både vaken och på ett strålande humör, ty nu hade rättjägarna närmat sig så att de vore bara ett par hundra meter från gården.

Katten höll linjen med rävarna men gjorde mycket bättre fångster än de. Det var av slåttermaskins klingan skadade råttor som utgjorde rovet den natten.

Plötsligt slöt sig en av rävungarna till katten.

Och nu tycktes Snövit vara mätt. Råtta på råtta fångade han allt fortfarande, kastade dem högt i luften men lät rävungarna äta upp dem. Rätt vad det var lät rävhonan höra ett kort skall. Ungarna samlades ögonblickligen hos henne.

Hela rävsällskapet försvann som skuggor i en närliggande skogsdunge. Solen gick upp! Det var slut på nattjakten. Snövit masade sig hem, lade sig på en sten alldeles utanför mitt fönster och gonade sig i solskenet.

Följande höst var råttplågan lika besvärlig igen.

Men nu var jag förbered. Den första råttvågen tog jag på gift. Den andra i slagfällorna och den tredje levande i ståltrådsfällorna. De överlevande försörjde sig katten på. Dessa ståltrådsfällor stodo i materialboden och jag hade ingen tanke på att salubjuda dem på auktionen utan ämnade skänka min vän och efterträdare målaren dem. Detta hade jag glömt att säga min granne, som skötte visningen på auktionen.

Han tog fälla efter fälla och visade upp för menigheten.

Auktionisten ropade, klubban föll och skrivaren skrev in det ena namnet efter det andra lyckliga råttfällsbönder.

När vår grannfru bad mig gå ut och söka de utvalda som skulle undfägnas med kaffe eller utfodras med mat sprang jag rätt på en bonde med en råttfälla i näven.

Jag blev så obehagligt berörd att jag kastade åt sidan och kom mitt på en annan bonde med en råttfälla i handen.

Jag tvärvände och trängde mig in i tätaste folkhopen, kände något hårt mot låret.

Bredvid mig stod en bonde med två råttfällor i näven.

Då gav jag upp, det kröp i hela nervsystemet.

Jag gick in i köket och upplyste att jag inte fann några gäster. Grannfrun fick gå ut och söka själv, jag kunde servera under tiden. – men för tusan tillade jag, släpp inte in några bönder som har råttfällor i händerna.

Jag kan inte äta, om jag skall se råttfällor överallt.

Auktionen där prisen med så stor tillslutning av folk blevo toppriser, led mot sitt slut. Många som kommit för att ta mig och konstnären i okulärbesiktning voro missnöjda och pockade på att vi skulle visa oss.

Jag hade varit ute en sväng, men blott några minuter innan råttfällsbönderna skrämde in mig. Konstnären hade hållit till i köket hela tiden, ätit köttbullar, tagit en och annan snaps och druckit hett öl.

Det kom bud från auktionisten att vi skulle gå ut på verandan och visa oss.

Vi kan väl för fan inte gå ut och ställa oss till allmän betraktelse som ett brudpar heller, menade konstnären.

Vi tar något som skall säljas och visa upp, föreslog jag.

Jag hade en förskräcklig tavla, s.k. hötorgskonst som jag i ett svagt ögonblick betalt en tia för till en törstig själ.

Här har du ett konstverk att visa upp, sade jag till målaren.

Har du blivit tokig, för konstnären ut, skulle jag visa upp det där missfostret kanske folk tror att jag målat det.

Kasta sattyget på sophögen.

Här är en packe böcker, du får ta dem, så tar jag tavlan, föreslog jag.

Ja, det ser bättre ut, medgav konstnären.

Det var en samling inbundna böcker av olika svenska författare som ett förlag presenterat mig.

Jag hade läst dem, det var mycket bra böcker, en del åtminstone. Jag ville inte släpa dem med mig, ty böcker väger så mycket. Jag tänkte lämna både hötorgskonsten och böckerna efter mig i förhoppning att folket som var lejda att göra rent efter auktionen skulle förbarma sig över det ena och det andra, så att det kom ur huset.

Nu stegade vi ut på verandan konstnären med bokpacken och jag med hötorgskonsten.

Auktionsförrättaren som just var i farten med att sälja sängkläde höll upp ett slag. Se här har vi våra vänner författaren och konstnären, presenterade han oss.

Folk sträckte på halsarna och blängde som brölloshyenor.

Herrarna ha bytt roller i dag, skämtade auktionisten. Det är konstnären som säljer böcker och författaren som säljer konst.

Målaren höll upp sin bokpacke och auktionisten begärde bud. Och han behövde inte vädja förgäves.

Det var ju bundna böcker, och sådana anses på landet fint att äga. Vad innehållet handlar om betyder föga.

Buden sprungo i höjden och när auktionisten till sist lät klubban falla var sista budet nära boklådspriset.

Konstnären satte sig på en stapel sängkläder och tände en cigarett, matt efter att hållit upp en tung bokpacke i luften i fem minuter.

Turen kom till mig att framträda inför myndigheten med mitt konstalster.

Nu föllo buden så tätt att auktionisten bara stod och pekade på de olika roparna med klubban.

Och ju villigare folk bjöd på ju mer generad kände jag mig. Det var ju långt under min värdighet att stå med sådana sådan smörja i händerna och låta det schackras bort till människor som inte begrep konst ett smul.

Ett tag tänkte jag slå målningen i skallen på en spekulant som stod alldeles nedanför mig så han fått ramen hängande om halsen. Men jag övergav tanken och tröstade mig med att det vid auktionens början upplystes att allt såldes i det skick det befanns.

När buden nått 50 kr blev de färre men ett par tre stycken tävlade fortfarande om dyrgripen.

Och när auktionisten till sist lät klubban falla visade det sig vara en dam som blivit den lyckliga ägaren till konstverket, varefter auktionen återgick att sälja madrasser och sängtäcken.

Auktionen var slut. Auktionisten och skrivare hade bjudits på kaffe. Auktionsprotokollet var uträknat. Auktionen hade gått till över 1000 kronor mer än vad vi i bästa fall räknat med. Annonskostnader och auktionsprovision räknades ut och drogs ifrån bruttosumman.

Auktionisten skrev ut en check på nettobeloppet och räckte mig. Så bjöd han och skrivarnas farväl och startade bilen. Allt auktionsfolket hade dragit sina färde, t.o.m. råttfällsbönderna voro försvunna.

Platsen framför boningshuset var tom, allt mitt bohag bortfört.

Vi sutto vid en sen supé, några personliga vänner till oss från närmaste stad, våra grannar och hjälpare under auktionen och konstnären.

Ångrar du dej inte att du sålt gården? sporde konstnären. Ja och nej. Anna-Lena stannar här inte i vinter, och jag vill det heller inte. Hon frös ischias på sig i vintras och det får vara nog med den historien.

Jag vill inte att den ska upprepas.

Men du kan väll få så många kvinnor du vill som sköter ditt hem, gäckades konstnären.

Jag vet, jag vet också hurudana, tala inte om det, saken är klar.

Vi drucko kaffe och avec efter maten, rökte cigaretter och pratade, och tiden gled iväg. Rätt vad det var tutade ett bilhorn utanför.

Det var bilen som skulle föra Anna-Lena och mig till staden och nattåget.

Vi överlämnade gårdens nycklar till konstnären, bjöd farväl av våra vänner och satte oss i bilen.

Vi sågo oss ej tillbaka, vi körde för alltid bort från gården som man slitit och släpat för i tre år, gården där man svettats i hårt kroppsarbete, där man ibland med ekonomiska bekymmer, gården där man genomlevt kalla vintrar och soliga somrar.

Vi hade gjort vårt. Nu var den gamla gården åter i goda händer. Och när slutet är gott är allting gott.